

му дъщеря Мария или по-право на нейний мъжъ, холандски штатгалтеръ Вилхелма Оранский, който билъ распаленъ протестантинъ. Ненадѣйно се расчуло, че на Якова се добилъ синъ, когото тутакси нарекли Херцогъ Валлийский сир. наследникъ на прѣстолъ тѣ: никой не се съмнѣвалъ, че той ще бѣде възпитанъ въ католическа та вѣра. Тогава народъ тѣ станалъ съвсѣмъ незадоволенъ. Главатаре ти на вигити, които одавна се били стоваряли тайно съ Вилхелма Оранский, поканили го да дойде въ Англия и да се короняса. Вилхелмъ наистина излѣзълъ на брѣгъ тѣ съ холандска та войска, и тръгналъ камъ Лондонъ. Тогава всички ти Англичане зели да напуштатъ Якова и да прѣминоватъ отъ камъ зетя му; дори и друга та кралска дъщеря Анна, съ мъжъ тѣ си, датский князь, оставила башта си; така и войска та се отметнала отъ него. Яковъ се побъркалъ какво да прави, хвърлилъ кралский печатъ въ Темза и побѣгналъ въ Франция. Вилхелмъ и Мария влѣзли въ Лондонъ съ голѣма слава. Вилхелма приознали за краль, и той подписалъ грамота та, която се вика *билъ за правдини*. Въ тая книга били написани всички главни правдини, които отъ прѣжно врѣме били придобили английский парламентъ народъ тѣ; тия правдини били: краль тѣ се обричалъ да свиква съборъ въ опрѣдѣлени дни, да не държи войска въ мирно врѣме, да не събира даване, което не е подтвърдено отъ парламентъ тѣ и др.

Така кралский родъ на Стюарти ти билъ съборенъ отъ прѣстолъ тѣ за всякога. Тоя прѣвратъ се вика *размирица въ 1688 год.*; той станалъ мирно, зашто не се пролѣла ни капка кръвь. Отъ тогава се захвашта новий периодъ на английска та история на конституционално то или парламентарно то правление. *Вилхелмъ III* (1688—1702 год.) съвѣстно изпълнявалъ уврѣзити на конституция та; затова народъ тѣ много го обичалъ, ако и да не могълъ вѣнкашно да се докарова, и билъ съ студентъ харак-